

ဝိသုဒ္ဓိသောတဗေဒ

အဂ္ဂပင်းသစ်

ကြံကြံ ဖန်ဖန် ရွှေဖူးစာ

I ♥ you

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု (သစ်))

အခန်း (၁)

“ချင်”

“ဟင်”

ဖုန်းက မက်ဆေ့ချ်သံချင်ခနဲ ကြားလိုက်တာနဲ့ နန္ဒာနဲ့ မေရီက လှည့်ကြည့်သည့် တိုင် တတက လုံးဝမကြည့်ဘဲ ပကတိငြိမ်သက်နေလျက်။ အသံမြည်တာက တတဖုန်းဆီကလေ။ ဒါကို အတန်ကြာသည် အထိ တတ လုံးဝမကိုင်တာကြောင့် နန္ဒာက ကိုင်ဖို့ လက်လှမ်း လိုက်လေလျှင် -

“မကိုင်နဲ့ ”

တတ လျင်မြန်စွာ နန္ဒာလက်ကိုဖယ်ချပြီး ဖုန်းကိုနောက်ဆုတ်လိုက်၏။ ဒါကို နားမလည်စွာနှင့် -

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ...မက်ဆေ့ချ်ဝင်လာရင် ဖွင့်ကြည့်ရမှာ ပဲလေ”

“မလိုဘူး၊ သူတို့ အားအားယားယားပို့တိုင်း ကိုယ်က ဖွင့်ဖတ်စရာလား၊ တို့ က အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြုနေတာ၊ သူတို့ က အလုပ်မရှိလက်ကမြင်းတိုင်း ကိုယ်က သူတို့ နဲ့ လိုက်ပြီးရှူးစရာလား”

“နင်ကလည်း ဘာပို့ထားလဲသိရအောင်တော့ ဖွင့်ဖတ်မှ ပေါ့၊ ဘာလဲတို့ သိမှာ စိုးလို့ လား၊ တို့ ကွယ်ရာကျမှ ဖွင့်ဖတ်မယ်ပေါ့”

“မဖတ်ဘူး...ဖျက်ပစ်တာ”

“ရက်စက်လိုက်တာ”

“အရေးကြီးတဲ့ မက်ဆေ့ချ်ဝင်တာဆိုရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အရေးကြီးမှ တော့ ဘယ်အချိန်မှ ဖွင့်ဖတ်မယ်မှန်းမသိတဲ့ မက်ဆေ့ချ်ကို ပို့နေမလား၊ ဖုန်းပဲခေါ်တော့မှာ ပေါ့”

“နင်မကြည့်ပေမယ့် တို့ က သိချင်နေတာ”

မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲရောက် လာပြီး ဖုန်းကို ထပ်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

“လုပ်မနေနဲ့ ...ငါ အလွတ်ရနေပြီ၊ အသံလေးက နားထောင်လို့ ကောင်းလို့ ပါ၊ ခင်ပါရစေ၊ ဒီကအသံလေး နားထောင်ချင်လို့ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ဖုန်းခေါ်တာကို လက်ခံစကားပြောပေးပါ၊ ဒါမျိုးတွေပဲ ရှိနေပြီ”

အဲဒါ တကယ်၊ အခု မက်ဆေ့ချ်တွေကတော့ ဘာရေးပို့ထားလဲ ဖွင့်မကြည့်ပေမယ့် ဒါမျိုးတွေပဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ တတက အတပ်ပြောနိုင်နေတာ။ ဒါမျိုးတွေပဲ အပ်ကြောင်းထပ်နေလို့ လေ။ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ဖုန်းကိုင်နိုင်ကြပြီဆိုကတည်းက ဝင်လာလိုက်တဲ့ ဖုန်းတွေ ဘယ်ကမှန်းမသိ။

ကိုယ်မသိတဲ့ နံပါတ်တွေ ဝင်လိုက်လာလိုက်သမျှ ဖုန်းမှားလို့ ချည်းပါပဲ။ အဲဒီ မှားဝင်လာတဲ့ ဖုန်းတွေက ယောက်ျားလေးတွေချည်း များ တော့ ခက်တာပေါ့။ ဖုန်းမှားဝင်ပြီးလို့ ဒီဘက်က မိန်းကလေးသံမှန်းလည်း သိရော၊ ပို့လိုက်တဲ့ မက်ဆေ့တွေ တစ်ခါတလေ ဖုန်းနှစ်လုံးပြိုင်၊ သုံးလုံးပြိုင်ကိုဝင်နေတာ။ ဒါကို တတထိုင်ကြည့်ပြီး ဘယ်ဖုန်းကိုမက်ဆေ့ချ်ပြန်ပို့ရမှန်းမသိဘဲ နောက်တော့

ဘယ်ဖုန်းကိုမှ ပြန်မပို့ဘဲနေတာ။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်က ပြန်မပို့လည်း သူတို့ က ပို့နေတာပါပဲ။
ကြာတော့ တတ မက်ဆေ့ချ်တွေကို မဖတ်တော့ဘဲ ဖျက်ရုံပဲဖျက်ပစ်တာ
။ စိတ်လည်း ကုန်ခဲ့ပြီးပြီ။

“အသံလေးနားထောင်ချင်လို့ ဆိုရအောင် သူတို့ က နင့်အသံကို
ကြားဖူးလို့ လား။”

“ကြားဖူးတာပေါ့၊ ဖုန်းတွေက ဒီလောက်ပေါနေတော့ ဟိုနှိပ် ဒီတို့
လျှောက်လုပ်နေကြသလားမှ မသိတာ၊ ဖုန်းတွေ မှားဝင်လာတာ ခဏခ
ဏ။ ပြီးတော့...မက်ဆေ့ချ်ပို့ကြတာလေ”

“ဟုတ်လား။”

“အင်း။”

“ငါနဲ့ များ တွေ့ချင်စမ်းပါဘိ၊ ဘယ်နှယောက်တောင်လဲ၊ သူအီ ကိုယ်
အီပေါ့ဟ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူနဲ့ ကိုယ် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မြင်ရ
တာမှတ်လို့ ”

“ဪ...အပြောကတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ရှေ့ ဘာဆက်ဖြစ်လာမ
လဲ နင်သိလို့ လား။”

“လူချင်းတွေ့ချင်တာတို့ ဘာတို့ ရှိလာမှာ ပေါ့”

“တော်စမ်းပါ”

တတ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပစ်လိုက်၏။ မက်ဆေ့ချ် အပြန်အလှန်ပို့ပြီး
သူဘက်ကစဖြတ်လို့ တစ်ခါ ကိုယ်ဘက်က
စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် တတ

မက်ဆွေချ်ပြန်ပို့ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ခဲ့တာကြာပြီ။ အဲဒါ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိလို့ ပါ။

“ငါလူတစ်ယောက်ကို မက်ဆွေချ်ပြန်ပို့ဖူးတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ဖုန်းမှားဝင်တာကနေစတာ”

“ဟုတ်လား..ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ”

“သူက ငါ့နာမည်နဲ့ လိပ်စာကိုမေးတယ်၊ ငါက လုံးဝမပြောပြဘူး၊ သူ့ကိုလည်း ငါမမေးဘူးလေ”

“ဟာ...မမိုက်လိုက်တာ”

“ဒါပေမဲ့...သူကတော့ မမေးဘဲပြောပြတယ်၊ သူက ဘိုကလေးကတဲ့ ၊ မသိဘဲနဲ့ သူနဲ့ ငါ ခင်သွားကြတယ်ဆိုပါတော့”

“အင်း...နောက်တော့ ဘာဆက်ဖြစ်ရောလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ...ကိုယ် အရမ်းအိပ်ချင်လို့ ပါဆိုပြီးကတည်းက ငါ့ဆီ ကို လုံးဝ မဆက်သွယ်တော့ဘူး၊ တစ်သက်လုံးအိပ်ပျော်သွားတာ ထင်ပါတယ်”

“ဟယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟဲ့”

မေရီမြတ်က အသံအကျယ်ကြီးနှင့် ရယ်လေသဖြင့် တတ လက်မောင်းကို လှမ်းပြီး ရိုက်လိုက်၏။ ဘေးမှာ တခြားသူတွေရှိနော မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ရယ်ရမလားလို့ လေ။

“နင့်အဖြစ်က ရယ်စရာကြီးဖြစ်နေတာကိုး၊ ကိုယ် အရမ်းအိပ်ချင်လို့

ဆိုပြီး ဖြတ်သွားတာတဲ့ ...ဟား ဟား ဟား”

“တတ တော်တော်နှာတင်းသွားပုံရတယ်၊ ခံစားသွားရတယ်လား”

“လွမ်းလို့ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ ငါ့မာနကို တုတ်နဲ့ ထိုးဆွတာမို့လို့၊ ကိုယ်က အရင်ဖြတ်ချင်တာကို သူက အရင်ဖြတ်လို့ တင်းတာ”

“အေသင်ချို့ဆွေသီချင်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

တတ မျက်နှာလေးမော့ပြီး နှုတ်ခမ်းကို စေ့ထားလိုက်တော့ မာနရုပ်တော့ ပေါက်သွားပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ သောတရှင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အတွင်းစိတ်က နူးညံ့ပြီး အစွဲအလမ်းကြီးသူ။ မင်းသား မင်းသမီးဆိုရင် ဒီတစ်ယောက်ကြိုက်ပြီး နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းကြိုက်လို့ မရ။ အဆိုတော်ဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

ဆယ်တန်းနှစ်က ရည်းစားတစ်ယောက်ထားခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငယ်သေးတော့ အချစ်ရဲ့ ဒဿနကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်မဖွင့်ဆိုတတ်ခဲ့။ လူကြီးတွေသိသွားလို့ အဲဒီလူကို ဖြတ်ဆိုတော့လည်း ဖြတ်ခဲ့တာပဲလေ။ ခံစားရပေမယ့် မျက်ရည်ကျတာမျိုးတော့ မဖြစ်ခဲ့။ နောက် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို သူတို့ ရည်းစားတွေက ဖြတ်ခဲ့လို့ ငိုကြ၊ ရယ်ကြ၊ ဆွေးကြ ဖြစ်တာတွေကိုမြင်တော့ ယောက်ျားတွေကို မယုံကြည်တဲ့ စိတ်တွေဝင်လာကာ အထင်ကြီးလို့လည်း မရတော့။

အဲဒါကြောင့် တတ ကိုယ်အစွဲအလမ်းကြီးတတ်လာတာကို သတိထားမိပြီး သူငယ်ချင်းတွေလိုဖြစ်မှာ ကြောက်လို့ နောက်ထပ်ချစ်သူရည်းစား မထားခဲ့တာ ယခုထက်ထိ။

“တတ”

“ဘာလဲ”

“နင် နောက်ထပ် ရည်းစားမထားတော့ဘူးလား”

“ကိုယ်ကကျူးရင် ကိုယ့်ခူးတောင် ကိုယ်မယုံရဘူးတဲ့ ၊
သူများကိုမပြောနဲ့ ကိုယ့်စိတ်တောင် ကိုယ်မယုံလို့ အာမ၊ မခံဘူး၊ ဒါပေ
မဲ့...စိတ်မကူးတော့တာ အမှန်ပဲ”

“အဟမ်း...အဟမ်း”

“မဟမ်းနဲ့ ယောက်ျားတွေကို အထင်ကြီးလို့ မရတာ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“မကြည့်နဲ့ ...ငါ အာမ၊မခံဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ၊ လူ့စိတ်ဆို
တာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေတာပဲဟာ”

နန္ဒာမိုးနဲ့ မေရီမြတ် ငြိမ်ချက်သားကောင်းသွား၏။ တတပြောတာလ
ည်း ဟုတ်တာပဲလေ။ လူ့စိတ်ဆိုတာ ယုံရတာမှ မဟုတ်တာ။ အခု ကိုယ်
ချစ်တဲ့ သူနဲ့ မတွေ့သေးလို့ ယောက်ျားတွေကို မုန်းခန်းဖွင့်နေပေမယ့် ကို
ယ် တကယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ တွေ့ရင် အဲဒီမုန်းခန်းက အော်တိုမတ်တစ် အ
လိုလိုပိတ်သွားမှာ ။

အချို့ဆို တို့ က ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ အပျိုကြီးလုပ်မှာ
ဆိုပြီး အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ကျမှ ယရစ်နဲ့ ပြုကျသွားတာ
တွေ ရှိနေတော့ -

“အဲဒါတော့ တတပြောတာဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အာမ၊မခံရဲဘူး။ ကို

ယံချစ်တဲ့ သူနဲ့ တွေ့ရင်တော့ ယူမှာ ပဲ...ဟီး ဟီး”

မေရီမြတ်ကပြောလေတော့ နန္ဒာမိုးက မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ ။

“နင့်ပုံစံက အပျိုကြီးမလုပ်မှန်း အသိသာကြီးပါ။ ကောင်လေးချော
ချောလေးတွေမြင်ရင် လိုက်ငမ်းနေတာကိုများ ”

“နင် ငါ့ကို ဒေါက်မဖြုတ်နဲ့ နန္ဒာ၊ ကဲ...တတ လုပ်ဟာ၊ ပေးစမ်းပါ၊
စောစောက မက်ဆွေချ်ဖွင့်ကြည့်ရအောင်”

“မေရီ...နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကြည့်ချင်လို့ ပါဆို”

“ကဲပါ...တတရယ်၊ ပြလိုက်စမ်းပါ”

“ဟမ်...ဘာပြရမှာ လဲ”

“မက်ဆွေချ်ကိုပြောတာပါ”

“မိနန္ဒာနော်...နင်လည်း ကြည့်ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“အဟီး”

နန္ဒာမိုး ဟီးခနဲရယ်လေ၏။ သူမလည်း တကယ် စိတ်ဝင်စားနေတာ
လေ။

“ရော့...ရော့”

တတ စိတ်မရှည်သလို ဖုန်းကိုတွန်းပေးလိုက်တော့ တတဖုန်းကိုယူ
ကာ အလုအယက်။ ဖုန်းက နန္ဒာလက်ထဲသို့ရောက်သွားပြီး မက်ဆွေချ်
ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးလေးတွေဝိုင်ကာ မေရီက ကုန်းကုန်း
ကွကွ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ...ငါပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟင်”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တတ မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး -

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ကိုယ့်ကို မင်း မှတ်မိရဲ့ လား၊ ကိုယ်က ဘိုကလေးကတဲ့ ”

“ဘာ”

ဘိုကလေးဆိုတာနှင့် တတ ခါးလေးမတ်သွားပြီး -

“ပေးစမ်း...အဲဒီဖုန်း”

“ကျန်သေးတယ်”

“ပေးစမ်းပါ”

ပေးတာကိုမစောင့်တော့ဘဲ တတ လှမ်းယူလိုက်ပြီး စာရိုက်နေတာ
ကို မြင်လေလျှင် -

“ပြောတော့ စိတ်နာလို့ ဆို၊ ခုက လျင်လိုက်တာ”

“သောတရှင်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ကျောခိုင်းပြီးရင် ပြန်လှည့်မကြည့်တတ်
ဘူး”

“ဒါဆို ဘာရေးတာလဲ”

“မမှတ်မိဘူး၊ နောက်မဆက်သွယ်ပါနဲ့ လို့ ”

ကဲ...မှတ်ကရော။ သောတရှင်ဆိုတာ အဲဒီလို ပြတ်သားတတ်တဲ့
မိန်းမပါ။

အခန်း (၂)

“ချင်”

ချင်သံကြားပေမယ့် တတ ဖုန်းကို ငဲ့ကြည့်ရုံသာကြည့်ပြီး လုံးဝ ကောက်မကိုင်။ ကိုယ်ရေးဖို့ တွေးထားတာတွေ ပျောက်သွားမှာ စိုးလို့ ရေးလက်စစာကြောင်းကိုပဲ ပြီးအောင်ဆက်ရေးနေ၏။ ဂရုစိုက်စရာ လား။ ကိုယ်ပရိသတ်အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာက စာရေးဖို့ ကလွဲရင် တတ အတွက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူးဆိုတာမျိုးပေါ့။

တတက စာရေးပြီဆိုရင် ကိုယ်ရေးနေတဲ့ ဇာတ်လမ်း မပြီးမချင်း ဘယ်အပြင်ကိုမှ မထွက်သလို ဘာကိုမှ လည်း စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ တစ်ခါတလေ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မျောနေရင် ထမင်းစားဖို့ တောင် လာခေါ်ပြီး သတိပေးမှ ။ ရယ်စရာရှိရင် ဇာတ်ကောင်တွေကြားမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရယ်၊ ငိုစရာရှိတော့လည်း စာရေးရင်း စာရွက်ပေါ်ကျခဲ့တဲ့ မျက်ရည်တွေကို ဘယ်သူမှ မမြင်။

“ချင်”

“-----”

“ချင်”

“-----”

“ချင်”

“တောက်”

မက်ဆွေချီဝင်သံ တချွင်ချွင်က စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ၏။ ဖုန်းပိတ်ထားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပေမယ့် မဖြစ်ပြန်။ အရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းဝင်လာရင် မသိလိုက်ရမှာ စိုးလို့ လေ။ ကိုယ့်ကို စာရေးဆရာမမှန်းသိလို့ ပရိသတ်က မက်ဆွေချီပို့ပြီး မိတ်ဆက်တာလားလို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် တစ်ခုမှ မဟုတ်။ ကိုယ်မသိတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေပဲ ဝင်ဝင်လာတာ။

“ချင်”

“ချင်”

“ခက်တွေ့တာပဲ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်တော့မည်ဟု လက်လှမ်းလိုက်စဉ်မှာ ပဲ သီချင်းသံက ထွက်လာ၏။ ဒါက ဖုန်းဝင်လာတာလေ။ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သိသလိုလို မသိသလိုလို။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းကို နားမှာ ကပ်ပြီး နားထောင်လိုက်စဉ် -

“ဟယ်လို”

“အင်း...ဒီလောက်မက်ဆွေချီတွေပို့နေတာ စာလေးတစ်ကြောင်း ပြန်ရေးဖော်မရဘူး”

“ဒီမှာ ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ့်ကို တကယ်မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်...မမှတ်မိဘူး”

“တော်တော်ရက်စက်တာပဲ”

“ဘာ”

“ကိုယ် ဘိုကလေးကပေါ့”

“ဒီမှာ ဘိုကလေး”

“ဗျာ”

နာမည်မသိ ခေါ်မိခေါ်ရာကောက်ခေါ်လိုက်တာကို ထူးတဲ့ လေလျှင် အားမနာတမ်းပြောစရာရှိတာပြောဖို့ စကားလုံးတွေက အဆင်သင့်ဖြစ် နေလျက် -

“မင်းနဲ့ တို့ ရဲ့ ခင်မင်မှုက ပြီးဆုံးသွားတာကြာခဲ့ပြီပဲ၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာမို့ ထပ်ပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ”

“ဟင် အလုပ်လုပ်နေတာလား၊ ဘာအလုပ်လုပ်နေတာလဲ”

“အဲဒါ...မင်းသိစရာမလိုပါဘူး”

“မေးကြည့်တာပါ၊ တကယ်ပြတ်သားတယ်နော်၊ ကိုယ့် ကို ဘာလို့ မခင်ချင်တော့တာလဲ”

“မင်းမသိရင်မှတ်ထား၊ တို့ က ကျောခိုင်းစွန့်ထားခဲ့ပြီဆိုရင် လုံးဝ ပြန်လှည့်မကြည့်တတ်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်လာအောင် မင်းဘက်က အရင်စပြီး ဖန်တီးခဲ့တာ”

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ်”

“မင်းကို ငါ ဖြေရှင်းချက်ပေးခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မှန်တယ်၊ အရင်တုန်းက ခင်မင်မှုကို တုံ့ပြန်ခဲ့မိတယ်၊ အခု ပြီးသွားခဲ့ပြီ နောက်ထပ် ပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ လုံးဝ မက်ဆွေချိပို့ခြင်း၊ ဖုန်းဆက်ခြင်း မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဒါပဲ”

ပြောပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။ ဖြေရှင်းချက်ကို နားထောင်နေရင် နောက် ဆက်ရန်တွေရှိလာဦးမှာ ။ ကိုယ့်အလုပ်မှာ နှောင့်နှေးလို့ ဘာလုပ်နေတော့မှာ လဲ။

“တောက်...တွေ့ထားတာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး”

မောင်လေးသောတမောင်က အနားရောက် လာပြီး -

“မမ”

“ဟင်”

“တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေတက်ခေါက်ပြီး ဒေါသထွက်နေတာလဲ”

“ဖုန်းသရဲတွေနဲ့ တွေ့နေလို့ ဟေ့၊ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာလို့ ”

မလိုရင် အပြစ်၊ လိုရင် အချစ်တဲ့ ။ ဟိုတုန်းကပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော ခင်မင်မှုတို့ သည် အခုတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဒါ သူ မတော်ခဲ့လို့ ကိုယ်မကောင်းနိုင်ခြင်းပါပဲ။

အခန်း (၃)

လူရည်ချွန် ဖုန်းက ဝယ်ကာစမို့ ဟိုတို့ ဒီတို့ နှင့် ကလိနေမိ၏။ နာမည်ကသာ လူရည်ချွန်။ ဘဝက အရည်မချွန်နိုင်သေးလို့ ရန်ကုန်တက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ အညာသားလေးပါ။ ရွာမှာ မိုးခေါင်နေတော့ ယာတွေကလည်း မလုပ်ရ။ ဒါကြောင့် ရွာမှာ အလုပ်မရှိလို့ လူငယ်တွေ ရန်ကုန်တက်အလုပ်လုပ်ကြတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။

အခု ကိုယ့်အိမ်နဲ့ အမြဲ အဆက်အသွယ်မပြတ်အောင်ဆိုပြီး လုပ်အားခလေးစုပြီး ဖုန်းလေးတစ်လုံးဝယ်ထားခဲ့တာ။

“အင်း...ဖုန်းဝယ်ပြီး ဘယ်ဆက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာလား”

သူငယ်ချင်းမိုးအောင်က သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြော လိုက်လေတော့ လူရည်ချွန် ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဆိုပါတော့...လောလောဆယ် ဆက်စရာက အိမ်ပဲရှိတာ”

“အဲဒါဆို ရောက်ချင်ရာရောက် ကိုယ်သိတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ရှိတာတွေ လျှောက်နှိပ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ဖုန်းမှားလို့ ပါခင်ဗျာတို့ ပြောလိုက် ပြီးသွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဖြစ်မလားကွ...ကိုယ် ပိုက်ဆံကုန်မှာ တော့ ထည့်မတွက်ဘူး”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရင်းလိုက်ပေါ့၊ မိတ်ဆွေလေး၊ဘာလေး တိုးလာ...နည်းသလား”

“အဟွန်း”

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ငါပြောတာ ရယ်စရာပါလို့ လား”

“လောကမှာ လူတွေပေါပေမယ့် မိတ်ဆွေကောင်း ရှာရတာ ခက်တယ် မိုးအောင်ရ၊ လောလောဆယ် ကိုယ်က ရင်းနှီးပြီး ဟောက်လွှတ်တဲ့ လူနဲ့ တွေ့ရင် နေရင်းထိုင်ရင်း ဒေါသဖြစ်ရဦးမယ်”

“လူဆိုတာ အမျိုးမျိုးပဲလေ၊ လူတိုင်းတော့ မရမ်းကားတတ်ကြပါဘူး ၊ နှစ်ယောက်ဟောက်လွှတ်ရင် တစ်ယောက်ကတော့ ယဉ်ကျေးမှုရှိမှာ ပါ၊ ဒီကြားထဲ ကောင်မလေးတွေနဲ့ တိုးရင် အပျင်းပြေတာပေါ့ကွ”

“ငါ အဲဒီလောက်အထိ မရူးဘူး”

ပြောပြီး လူရည်ချွန် ထလာခဲ့၏။ ပြီး တစ်ခုခုကိုသတိရကာ ပြန်ထွက် လာပြီး သူတို့ နေတဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ အိုးလေးနဲ့ စိုက်ထားတဲ့ နှင်းဆီပင် တွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး Viber မှာ တင်ထားလိုက်သည် ။ ပြီးတော့လည်း အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာတာပါပဲ။

“ဖုန်းဝယ်ပြီးတာနဲ့ မျက်စိကို ရှုပ်နေတာပဲ”

“မနာလိုမရှိနဲ့ ၊ မင်းဝယ်ရင် ဒီထက်ပိုဆိုးမှာ ”

“ငါက မဝယ်ဘူး၊ လိုအပ်ရင် မင်းဖုန်းကို ယူသုံးလို့ ရနေတာပဲ ဥစ္စာ”

“ပေးမယ်ထင်လို့ လား”

“ဟေ့ကောင်...မင်းမကြီးကျယ်နဲ့ ၊ မင်း ဖုန်းနဲ့ အချိန်ပြည့်အတူမနေ နိုင်ပါဘူးကွာ”

“ငါလည်း အလကားရတာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငွေကတ်ဖြည့် သုံးရတာ ဆက်ချင်ရင် ပိုက်ဆံပေးဆက်”

“ပေးစရာလား၊ မင်းလစ်မှ ပြောနေရင်း တို့ခနဲကျသွားအောင် ဖြုန်းပေးမယ်”

“လုပ်ရဲလုပ်ကြည့် ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ”

ကိုယ်အိပ်နေတဲ့ နေရာလေးမှာ ထိုင်ပြီး လူရည်ချွန် သီချင်းဖွင့်၍ နားထောင်နေလိုက်သည် ။ သီချင်းဖွင့်ထားရင်း wallpaper တစ်ခုတင်ကြည့်လိုက် စိတ်တိုင်းမကျတော့ ပြန်ဖျက်လိုက်။ ပြီးနောက် တစ်ခုတင်ကြည့်လိုက် ပြန်ဖျက်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတိမထားမိတော့။

သူငယ်ချင်းမိုးအောင်နဲ့ ကျော်ထက်က သူ့ကို မျက်စပစ်လိုက် မေးငေါ့လိုက် ဖြစ်နေတာလေ။

“လူလူ”

“-----”

“ဟေ့ကောင် လူလူ”

“ဘာလဲကွ”

“မင်း...မင်း အိမ်ကို ဘယ်နှခါ ဖုန်းပြန်ဆက်ပြီးပြီလဲ”

“တစ်ခါတည်းပါ”

“မင်းအစ်ကိုဆီကို ဆက်ကြည့်ပါလား”

“အဖေ၊ အမေတို့ ကို ဆက်ပြီး မာကြောင်းသာကြောင်းမေးပြီးပြီပဲဥစ္စာ တော်ပြီပေါ့၊ တော်ကြာ...ခဏခဏဆက်လို့ ဟိုကနေ ဖုန်းထဲမှာ လှမ်းဆူလိုက်ဦးမယ်၊ အခု ဖုန်းဝယ်လိုက်တာကိုတောင် ဆူနေတဲ့ ဥစ္စာ”

မိုးအောင်တို့ ခများ လည်း သူများ တွေ ဖုန်းကိုင်တာ ဖုန်းပြောတာ

ကိုသာ မြင်ဖူးပြီး ကိုယ်တိုင်က ဘာမှ မလုပ်တတ်တဲ့ လူတွေ။ သူများ
တွေ ဟိုတို့ ဒီတို့ လုပ်နေလို့ ကလိတာမြင်ရင် စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရတာ
အမောပဲ။

ဒါတောင် ကြည့်ကြတဲ့ လူချင်းအတူတူ လူလူက မှတ်မိပြီး သူတို့ က
ဘာမှ မသိ။

“မင်းမိဘတွေနဲ့ မင်းအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဘာဆိုင်လို့ လဲကွ၊ တစ်အိမ်စီ၊
တစ်နေရာစီ နေကြတာပဲဥစ္စာ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းအစ်ကိုဝမ်းကွဲကို လှမ်းဆက်ပြီး မင်းဖုန်းနံပါတ်
ကို ပေးလိုက်ပါလား၊ အကြောင်းရှိတော့ ဆက်သွယ်လို့ ရတာပေါ့”

“အင်း...ငါလည်း သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မေ့တော့တော့ပဲ”

“စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

လူလူ ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ဟုတ်ဟန်တူသောဖုန်းနံပါတ်
ကို ခေါ် လိုက်လေလျှင် ဖုန်းကလည်း တန်းခနဲဝင်သွားပြီး သီချင်းသံ
လေးထွက် လာပြီးနောက်...

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်က ထွက်လာသော အမျိုးသမီးအသံ။ ဘယ်သူဖုန်းကိုင်ပါ
လိမ့်လို့ တွေးနေမိစဉ်မှာ ပဲ -

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို”

“ဘယ်သူများ လဲ”

“ဟယ်လို”

ကိုယ်ကလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောမိဘဲ ဟယ်လိုသာ လုပ်နေမိလေလျှင် -

“ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ မိုးတွေ အရမ်းရွာနေလို့ ဘာမှ မကြားရဘူး၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်ပါနော်”

လူလူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။ ဖုန်းထဲက အသံက ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ အသံမှ မဟုတ်တာ၊ သူ ဖုန်းမှားနေပြီလားလို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာ -

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျော်ထက်က မေးလေလျှင် -

“ဖုန်းမှားသွားတာထင်တယ်”

“ဟိုက ဘာပြန်ပြောလို့လဲ”

“ဘယ်သူလဲမသိဘူး၊ မိုးတွေအရမ်းရွာနေလို့ ဘာမှ မကြားရဘူး၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်ပါတဲ့ ”

“မိန်းမအသံလား ယောက်ျားအသံလား”

“မိန်းကလေးအသံ”

“ဒါဆို အခုထားလိုက်တော့ မှားသည် ဖြစ်စေ မှန်သည် ဖြစ်စေ နောက်နေ့ကျ ပြန်ဆက်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

မိုးအောင်က တစ်ခုခုကို တွေဝေနေတဲ့ လူလူလက်ထဲကဖုန်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး -

“ငါ့ကို နည်းနည်းပါးပါးပြထားဦး၊ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားလာပြီ၊ ငါလည်း တတ်ထားတော့ ဝယ်ဖြစ်ချင် ဝယ်ဖြစ်မှာ ”

“နည်းနည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ငါကတော့ များများကို စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ ဒီလကုန်ရင် ဝယ်မယ်ကွာ၊ ဆက်စရာမရှိလည်း ကိုယ့်ရွာကိုယ် တစ်နေ့ တစ်ခါ ပြန်ဆက်မယ်၊ ပြီးရင် ဂိမ်းကစားမယ်”

“တော်တော် ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ”

အလုပ်အတူတူလုပ် အတူတူနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ကိုယ့်ဖုန်းကိုင်တာ ကြီးကျယ်ပြနေလို့ မဖြစ်။

ဒါကြောင့် လူလူ သူတတ်သမျှကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သိအောင် တစ်ခုချင်း နှစ်ခါသုံးခါ ပြန်ပြပေးနေခြင်းမှာ -

“ဖုန်းခေါ်တာ ဝင်လာရင် ကိုင်တာ သိပြီနော်”

“အင်း”

“ဒါဆို သီချင်းဖွင့်တာပြမယ်၊ ပြီးမှ willpaper တင်တာ ဆက်ပြမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ စာကြီး”

“စာကြီး၊ အမွေးနှုတ်ပြီး မင်းကိုကြော်ကျွေးမယ်”

“အတောင်ပံပဲ ကျွေးချင်ကျွေးပါ၊ ဟိုဟာကြီးတော့ မကြားချင်ဘူး”

ကျော်ထက်က စကားကိုမသိသလိုပြောတော့ ရုပ်တွေကပြုံးစိစိ။ သူတို့ အချင်းချင်းမှ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ သိကြတာပဲ မဟုတ်လား။